

Testimonis d'esperança enmig del nostre món

Romà Casanova, administrador apostòlic de Solsona

Una imatge que expressa amb claredat l'Advent i, en el fons tota existència cristiana és la d'una llàntia encesa. Una d'aquelles d'oli, enmig de la nit i, fins i tot, a la intempèrie. Perquè els cristians som cridats a ser testimonis d'esperança enmig del nostre món. De fet, l'esperança és la virtut teològica —per tant, que té relació amb Déu— que posa en els nostres cors la certesa que el que coneixem per la fe i vivim per la caritat s'acomplirà. I, encara que pogués semblar una virtut secundària, és de vital importància, perquè la certesa de la realització de les promeses del Senyor ens dona la força per a continuar caminant, malgrat tantes i tantes contrarietats que trobem.

Aquesta esperança, malgrat tot el que pugui succeir-nos, és la flama de la llàntia; la qual, encara que petita i assetjada pel vent, és manté encesa. Moltes són les realitats que intenten apagar la flama ardent de l'esperança. Cada un de nosaltres podria repassar en el seu cor què és el que vol fer morir l'esperança, a més de tot el que en la cultura dominant va ofegant la petita flama. Hi ha corrents de pensament que limiten els nostres horitzons, duent-nos a entendre la vida de manera immanentista i hedonista: no hi ha més enllà, tot acaba en aquest món, i, per tant, el més important és viure amb fruïció el present, amb més i més coses fútils i experiències diverses. Aquesta visió de l'existència humana nega el futur, el que compta és el present que s'ha de viure intensament.

Els seguidors de Crist, enmig de la nit de les ideologies dominants, som cridats a ser testimonis que hi ha quelcom més, infinitament més, del que ens volen fer pensar. Nosaltres tenim Jesucrist, que és la nostra esperança viva. En ell tenim la certesa d'aquell amor que

no mor mai. Aquell amor que és més fort que la mort. L'esperança que ens dona la certesa que el Senyor mai no ens oblidarà, a tots i cada un de nosaltres, els homes i dones que vivim en el món. Aquesta és la gran esperança que manté les nostres petites esperances de cada dia. En paraules de Benet XVI: «Aquesta gran esperança només pot ser Déu, que abraça l'univers i que ens pot proposar i donar el que per nosaltres mateixos no podríem aconseguir [...]. Déu és el fonament de l'esperança; però no qualsevol déu, sinó el Déu que té un rostre humà i que ens ha estimat fins a l'extrem, a cadascú en particular i a la humanitat en el seu conjunt» (*Spe salvi*, 31).

